

[Statsministeren.]

ske område for stater som USA, Canada og Island. Også Norge agter at oprette en 200 sømils zone.

Denne udvikling vil medføre, at de eneste betydelige fiskepladser, som endnu er åbne, vil være i farvandene ved Grønland og Færøerne og i Nordsøen. Der ville meget hurtigt kunne opstå en alvorlig situation for fiskebestandene, såfremt den internationale fiskeflåde, som bliver udelukket andre steder, frit kunne søge til disse farvande. Dette ville især ramme Grønland og Færøerne, hvor befolkningen i afgørende grad er afhængig af fiskeriet.

Regeringen anser det derfor for uomgængelig nødvendigt at imødekomme henstillingerne fra Grønlands landsråd og Færøernes hjemmestyre om at gennemføre en udflytning af fiskerigrænsen til 200 sømil ikke senere end 1. januar 1977.

Også for de danske farvande opstår spørgsmålet om udvidelse af fiskeriterritoriet. Danmark har som medlem af EF fælles fiskeripolitik med de øvrige medlemslande. Fiskeriproblemerne er i øjeblikket genstand for indgående drøftelser i EF, og det forventes, at udvidelserne for medlemslandene kan ske samordnet i Nordsøen og i Nordatlanten fra 1. januar 1977. Med henblik herpå søger regeringen bemyndigelse til at gennemføre udvidelse af fiskeriterritoriet.

For Kattegat og Østersøen tilsigter man fra dansk side en fortsættelse af det hidtidige fiskerimønster. Forhandlingerne med de øvrige kyststater i området tyder på, at der kan opnås enighed om et regionalt arrangement, således at en udvidelse af fiskeriterritoriet i disse områder ikke vil være aktuel for øjeblikket.

De planlagte udvidelser af fiskeriterritoriet forudsætter forhandlinger med de lande, hvis fiskeriinteresser berøres. Disse forhandlinger, som for Danmarks og Grønlands vedkommende må føres på Fællesskabsplan, må forventes at resultere i gensidige indrømmelser af fiskerettigheder. Forhandlingerne kan næppe forventes afsluttet før i løbet af 1977.

I forbindelse med udflytningen af Danmarks fiskerigrænser opstår der i en række tilfælde afgrænsningsspørgsmål i forhold til andre lande. Efter de almindelige folkeretlige regler må afgrænsningen fastlægges efter et midtlinieprincip på tilsvarende måde som for den kontinentale sokkel, som Danmark som bekendt allerede efter gældende regler har suveræne rettigheder

over. Under fremtidige forhandlinger om afgrænsning af det danske område må der derfor lægges vægt på såvel de fiskerimæssige som de sokkelmæssige interesser.

Som følge af den meget betydelige udvidelse af fiskeriterritoriets bredde fra de nuværende 12 sømil til 200 sømil vil kravene til fiskeriinspektionens indsats blive væsentligt forøget, og der vil være behov for øgede bevillinger til dette formål. Der kan imidlertid ikke på nuværende tidspunkt gives bestemte oplysninger om, hvilke beløb der bliver behov for, idet omfanget af fiskerigrænseudvidelsen og de nærmere inspektionsopgaver endnu ikke er endeligt afklaret.

Under henvisning til det ovenfor anførte og til lovforslagets bemærkninger skal jeg anbefale forslaget til folketingets velvillige og hurtige behandling.

Ministeren for Grønland (Jørgen Peder Hansen):

Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov for Grønland om erhvervsmæssigt fiskeri, fangst og jagt*.

En konsekvens af regeringens lovforslag om bemyndigelse til at udvide fiskeriterritoriet til en bredde af 200 sømil vil være, at lov for Grønland om erhvervsmæssigt fiskeri, fangst og jagt vil finde anvendelse på det udvidede fiskeriterritorium.

I loven begrænses den personkreds, der er berettiget til at fiske på det grønlandske fiskeriterritorium, til i hovedsagen kun at omfatte personer med fast bopæl i Grønland. Når dette princip nu udstrækkes til at finde anvendelse inden for en 200 sømils zone, må der samtidig ske en ajourføring og klargøring af de bestemmelser i loven, som vedrører andre danske samt udenlandske borgeres adgang til det grønlandske fiskeriterritorium.

Udvidelsen af fiskeriterritoriet til 200 sømil medfører – ifølge den retsopfattelse, som er kommet til udtryk under drøftelserne på FN's 3. havretskonference – en øget pligt for kyststaterne til under en række betingelser at tillade andre landes fiskere at fiske i 200 sømils zonen. I det omfang kyststaten ikke selv har kapacitet til fuldt ud at udnytte fiskeressourcerne inden for 200 sømils zonen, påhviler der kyststaten en pligt til at lade andre landes fiskere fange de mængder, som det – under hensyntagen til bevaringen af fiskebestandene – vil være forsvarligt at fiske ud over kyststatens eget fiskeri.